

בס"ד, ערב ש"ק
פרשת חיי-שרה
 י"ד חשוון ה'תשפ"ה
 גיליון מס' 7 (1848)

זמני הדלקת נרות ומוצש"ק

ה'ת	מוצ"ש	הד"נ	י-ם
5:54	5:15	4:01	י-ם
5:50	5:17	4:15	ת"א
5:51	5:15	4:05	ד"פה

הזמנים לפי שעון הדרך

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
 בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
 רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שםם ולזכרם הטהור של רבוה"ק
 כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי הוה"ל לייב הלוי אשלג זצוקלה"ה
 ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקלה"ה

מדוע מת מטמא

נתיב הדרש

המפרשים דייקו כפסוק בפרשתנו "ויבא אברהם לספוד לשרה" דלא מצינו שהספידה, שהרי כתוב מיד "ויקם אברהם מעל פני מתו"?

בספר "מקור ברוך" מסביר זאת בהקדומו לבאר מה זאת "טומאת מת"; כידוע שאדם מת מטמא, ולכאורה למה יטמא, והרי הוא נעשה חפשי מן המצוות? ברם, מכאן; באמת עיקר הטומאה היא לא מהמת המת עצמו, אלא מאותם הנוגעים בו והעומדים סביבו ורואים את מידת הדין שפגעה באדם זה, ושואלים קושיות על השי"ת: למה מת אדם כזה? מהשבה זו מטמאת.

וכמוכא בשם המגיד הגדול ממעורטש זיע"א, על הפסוק (שמות ג') "ויסתר משה פניו, כי ירא מהביט אל האלוקים". כידוע ש"הסנה בוער באש" מרמז גלגול המרה ולצרות ישראל, ולכן "ויסתר משה פניו" – הסתיר פניו "כי ירא מהביט אל האלוקים" – שלא יהיה לו קושיות על השי"ת.

וכן מצינו אצל הגר וישמעאל "ותלך ותשב לה מנגד הרחק כמטהו קשת כי אמרה אל אראה במות הילד" (בראשית כא) – התרחקה ממנו כדי שלא יהיה לה קושיות על מידת הדין שפגעה בו.

וכזה מפרש גם כן מה שמצינו בענין פרשת פרה אדומה המטהרת מטומאת מת; שמוכא במדרש "אמר הקב"ה חקה חקתי גזירה גזרתי ואין לך רשות להרהר אהריה", והמפרשים מקשים; שהרי ישנו המעם של ר' משה הדרשן? ועל פי הנ"ל יובן, דהטומאה באה בגלל הקושיות "למה מת" וכזו, ובאה הגזירה והחוקה שבפרה אדומה לומר "שאין לך רשות להרהר" אהריה" – מהשבה כזו אמור להרהר.

ועל פי ביאור ענין זה, מכאן את הפסוק בפרשתנו "ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכתה ויקם אברהם מעל פני מתו". שנאמר במדרש: "מלמד שהיה רואה מלאך המוות מתרים כנגדו". שמייד ש"יקם אברהם לספוד לשרה", "היה רואה מלאך המוות מתרים כנגדו" – היצחק"ר הוא מלאך המוות רצה להכניס בקרבנו קושיות על השי"ת, באמרו: הנה עתה הגיע הזמן לרוות נחת מבנך יצחק, שהיה קדוש עליון וירא שמים גדול כל כך עד שהסכים לעקוד את עצמו לכבוד השי"ת, ובא לפרק האיש מקדש ובתוך כך נלקחה אמו – שפגעה בה מידת הדין ומתה. לכן פחד אברהם אבינו ע"ה ברוב צדקתו – להספידה, כדי שלא יפול לרשת הסיטרא אחרא, ומייד "ויקם אברהם מעל פני מתו" – הגר עזב בנפשו וקם מיד מבלי להספידה כלל, כי "הוקה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אהריה" כנ"ל.

לעילוי נשמות הרבנית הצדקנית מרת ליבא ע"ה אשלג

בת הרה"צ ר' דוד אהרן זצ"ל

נלב"ע כ"ח מרחשון תשס"ה תנצב"ה

בס"ד בימי החורף מתקיימים השיעורים בזהר הקדוש מפי כ"ק אדמו"ר שליט"א

לילות שבת : בשעה 8:30 **שבת בבוקר** : בשעה 7:00
שבת אחה"צ : בשעה 3:00 **ביום רביעי** בשעה 8:00 בערב

בבית מדרשנו רחוב שד"ל 4 בני-ברק

שמעו ותחי נפשכם

דבר יודע הוא בעבודת השם, שכאשר אדם מקבל על עצמו איזו קבלה והחלטה טובה, מיד מביא לו היצר הרע כל מיני מניעות ומכשולות, בכדי לגרום לו שיעזוב את הקבלה וההחלטה הטובה שקיבל על עצמו.

עצה להתגבר על היצר הרע היא, שיקבל האדם על עצמו את הקבלה או את ההחלטה הטובה רק למשך יום אחד, שזה לא הרבה ולא כל כך קשה, וישמור על זה הזק באותו יום, ולמחרת יקבל על עצמו את זה שוב רק לעוד יום אחד, ואחר כך עוד יום ועוד יום, עד שזה יהפך לדרך קבוע.

הנה בפרשתנו כתוב "ויהיו חיי שרה" (כג, א), ודרש במדרש (ב"ר נ"ה, א) "הדא הוא דכתיב 'יודע ה' ימי תמימים' (תהלים לו, יח), כשם שהן תמימים, כך שנותם תמימים".

וכתוב בספר "שמהת אליהו", שאפשר לומר שהעצה שהבאנו לעיל מרומזת בדרש זה: "יודע ה' ימי תמימים" – כשהשי"ת רואה ויודע שקיבל האדם על עצמו שיום אחד הוא יהיה תמים ושלם בעבודת ה', בזכות זה הקב"ה עוזר לאדם, ש"כשם שהם תמימים" – הימים היחידים והבודדים שמקבל על עצמו הם תמימים, "כך שנותיהם תמימים" – יצליחו להתמיד ולהצליח בעבודת ה' בתמימות כל השנים, בלי שום היסרון.

ויהי רצון שנזכה לעשות כל מעשינו רק לנחת רוח להשי"ת בשלימות הראויה.

שבת שלום

בשגילי הפרשה

וה' ברך את אברהם בכל (כד, א)

שבא בכפלון לעולם הבא (מדרש רבה נט, ו)

אמרת בעת שהספדתי אדם אחד שהיו לו בנים כשרים: מובא במדרש שלפעמים הבן מציל את אביו.

ועיין במדרש (פרשת נח כ"ד נט, ה) דדורש "ונח מצא חן – אלה תולדות נח". דנח מצא חן להינצל מן המבול בשביל תולדותיו. רואים שבנים כשרים מצילים את אביהם, וכן מצינו עוד בפסוקים (ישעיה כט, כב) "יעקב אשר פדה את אברהם" ודורש במדרש שאברהם ניצל מכבשן האש בזכותו של יעקב.

ועוד מובא במדרשות ומובא בהגהות רמ"א (בשו"ע י"ד סימן שע"ז ס"ה). דכשהבנים אומרים קדיש ועושים מצות ומעשים טובים גורמים במעשיהם על אביהם הנפטר, להצילו מדינו של גיהנם, וגם להוליכו בגן עדן תמיד במדרגה יותר גבוהה למעלה למעלה.

וממעם זה ביום היארצייט של אביהם מתפללים בניהם ולומדים תורה ועושים מצות ומעשים טובים ולתת צדקה.

ואם כן, אברהם שהניח את בנו יצחק בעולם הזה, היה לו את זכות עצמו וגם את זכות בנו, כך שבא לעולם הבא ככפלים, מצד מעשיו, ומצד מעשה בנו.

וזה שאמר "וה' ברך את אברהם בכל" ופירש רש"י דהיה לו בן בגימטריא של 'בכל', וכיון דהיה לו בן, ממיילא יפה דורש המדרש "שבא בכפלון לעולם הבא" – בשכר עצמו ובשכר בנו. **זהב שבא – מהרש"ג**

ויוצא העבד כלי כסף וכלי זהב ובגדים (כד, נג)

שלה בגדים לדונמא, להראות להם את בגדי הצניעות שלובשים בביתו. **הרה"ק מהרי"ד מבעלזא זצוק"ל**

ויקף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה (כה, א)

זו הגר, ונקלחת קטורה על פס שנאים מעשיה כקטורה (כפ"י ממלכט)

מדוע מעשיה נאים דווקא כקטורת? וגם למה דווקא בעת לאחר שובה לאברהם נקראת בשם זה?

ונראה לכאור זאת בהקדמת הסבר בגמרא (ב"מ נט) "אוקרי לנשותיכי כי היכי דליתערתו" (כבדו נשותיכם כדי שתתעשרו).

כי כידוע שהצדקה מעשרת כמו שאמרו רבותינו ז"ל "עשר בשביל שתתעשר". וצדקה שהאשה עושה חשובה ביותר משל האיש משום דמקרבה הנייתה (שנתנת מוזן מוכן כדאיטא במ"ס תענית במעשה דר' זירא ואשתו). וגם מאחר שהנשים בטבען רכי לבב ורחמיהן מרובין יותר בצדקה מהאיש.

אך אשה אשר אימת בעלה עליה, אינה יכולה לעשות צדקה כמו שצריך, אבל מי שמכבד את אשתו ואינו מקפיד על מה שהיא נותנת, אשה כזו יכולה להרבות בצדקה כרצונה הטוב.

וזהו שאמרו "אוקרי לנשותיכי כי היכי דליתערתו" – על ידי הצדקה שתתן האשה בגלל שאין בעלה מקפיד עליה.

והנה מובא בגמרא "אשה עיניה צרה באורחים". ולכאורה כיון שהנשים רכי לבב בטבען מהראוי היה להן לרחם ביותר על האורחים, אלא מפני שהאיש לפעמים גם הוא נודד מביתו לכן מרגיש יותר בצער העני והאורח, מאשר האשה אשר כל כבודה פנימה, ואינה מרגשת בצער האורחים. אבל הגר אחר ששלחה אברהם בדרך, והיה לה צער גדול, לכן אחר שחזר ולקחה היתה מרגשת בצער האביונים והאורחים, והיתה מרבה בצדקה המעשרת. וזה שאמרו "שהיו נאים מעשיה כקטורת" שהשוו את מעשיה לקטורת, כי גם הקטורת מעשרת.

אפריון

הרב יהודה לב שליט"א
מחבר ספרי לב המועדים

דינים מנהגים ומעשים
בענין ברכה על ברכים ורעמים – ב

דרך ההלכה

המעם שאין הברקים והרעמים באים יחד: במדרש תנחומא (וישלה י ב) מובא שהברק יוצא אחר הרעם, והמעם שאנו רואים תחילה את הברק: משום שכוח הראייה גדול יותר ומהיר יותר מחוש השמיעה, ולכן רואים את הברקים קודם שאנו שומעים את הרעמים ומשום כך לפעמים אין אנו שומעים כלל רעם אחר ברק שמפני ריחוקו ונמיכות קולו איננו מגיע לאוזן השומעת (אמרי נועם מהגר"א ברכות נט, א ד"ה ומסבר).

ברק ורעם זה אחר זה: אין הברק והרעם שייכים אחד לשני לענין ברכה, לכן אם רואה ברק יברך מיד ולא ימתין לשמיעת הרעם, וכשיבוא אח"כ הרעם יברך עליו, וכן להפך כשמעו רעם ולא ראה ברק יברך ואח"כ כשיראה הברק יברך עליו (משנ"ב רכז ס"ק ח).

המעם למעט העולם שממתנינם עד אחר שמיעת הרעם: כדי לוודא שאינו ברק ארטיליארי הכא מחמת החום, שאין מברכים עליו (כמבואר במשנ"ב רכז ס"ק ג). וביום קר וגשום אין ספק כלל ואין צריך להמתין עד לשמיעת הרעם ובהמתנה מפסידים הברכה, כיון שעבר תוכ"ד מהשמיעה אין לברך (פסקי תשובה רכז ו).

שמע רעם וראה ברק כאחד: מברך על שניהם ברכה אחת "עושה מעשה בראשית" (משנ"ב רכז ס"ק ח). **המעם שמברך ברכה אחת:** לפי שאין מרכים בברכות (כאר היטב רכז פמג"ד א"א שם ס"ק א).

ברכה פעם ביום: בירך על ברק ורעם נפטרו בברכות כל הברקים והרעמים באותו היום (ש"ע רכז ב). **נתפזרו העננים לגמרי ובאו שוב רשאי לברך שוב באותו היום.** ודווקא כשהשמים התבהרו לגמרי, אבל אם הלכו הנה והנה ועדיין מעונן אין לברך שוב (משנ"ב רכז ס"ק ח).

ברכה ביום למחרת אף כשלא נתפזרו העננים ביום אחר רשאי לברך (רכז ב משנ"ב ס"ק ח). **המעם:** משום שביום חדש הברקים נראים אצל האדם כדבר חדש והתחדשות זו מחייבת ברכה כמו פיזור העננים (עיין שער העין פרק ד לה).

גדר יום חדש לענין זה: יום חדש זו אינו מהלילה אלא מהבוקר דהיינו בירך ביום אינו חוזר ומברך בלילה, אבל למחרת בבוקר חוזר ומברך אף אם בירך בלילה שעבר (הגרשו"א הליכות שלמה פרק כז כד).

החלוף ברכה בהברכה: החלוף ברכה דהיינו שבירך על הברק ש"כוחו וגבורתו" או על הרעם "עושה מעשה בראשית" יצא ידי חובה, והמעם: כיון שמעיקר הדין אפשר לברך את הברכה על שניהם איזה שירצה (ש"ע רכז א).

ידוע מה שאמר כ"ק מרן האדמו"ר מהרי"ד מבעלזא זיע"א שהבעל דבר עוד יכול להסכים שבחור ישמעו שיעור ויתפלפל בפלפול תלמידים ובדיבור חברים, אך שבחור ישנן ויחזור את הנלמד כמה פעמים, לזה נעמד נגדו היצר הרע ומסרב בכל תוקף. כיון שיוודע הוא שהחזרה הוא הראש לכל ההצלחות, ובזה קונים את התורה ומהדדים את המוח והזיכרון, ויש לזה כל הסגולות הטמונות בתורה.

סיפר כ"ק אדמו"ר מבעלזא שליט"א: כ"ק זקני מרן מהרי"ד מבעלזא זצ"ל זיע"א, פעם כשהותו בעיר הבירה ווינן יע"א עם אביו כ"ק א"ז (מרן מהרי"ד זיע"א), שמע בליל שבת בשעה מאוחרת מאוד קול לימוד תורה הבוקע מהדר צדדי במלון שבו התאכסנו. כשניגש כ"ק זקני (מהרי"ד) ז"ל לשם, ראה חייל הלבוש במדי צבא הוגה בתורה בהתמדה רבה. לאחר זמן כשפסק מתלמודו, שאלו כ"ק זקני ז"ל מהיכן הוא ומה מעשהו כאן, ענה לו: שכאשר התגייס בהכרח לצבא האוסטרי, היה אובד עצות בנוגע לשמירת שבת, אך השי"ת היה בעזרו, ונתמנה להיות משרת אישי לאחד הקצינים, ושטח בפניו את משאלתו, שהיות ואסור לו להלל את השבת, הוא מבקש ממנו שתמורת מה שישירת אותו בנאמנות ובמסירות יתר במשך כל ימות השבוע, יעשה עמו חסד לשחררו מעבודה ביום השבת, וב"ה נשא הן בעיניו והסכים לבקשתו. או אז קיבל על עצמו שמאחר והקב"ה עזר לו שיוכל לשמור את השבת במשך כל תקופת שירותו בצבא, יקדיש את יום השבת כולו לתורה ולעבודת השי"ת, ומלבד שעות ההכרח לתפילה ולמעודות השבת ושעות מועפות למנוחת לילה, הוא עוסק בתורה.

אמר על כך כ"ק זקני (מהרי"ד) ז"ל: מי יודע אם יהודים כאלו אינם מעכבים את הגאולה, שכן הנחת רוח שיש להקב"ה כביכול מהתורה והעבודה שאדם עוסק בהם מתוך הדהק, עולה על הנחת רוח מהקרבנות שיקריבו בבית המקדש על גבי המזבחה. (עיין שבת ל: "טוב לי יום אחד שאתה יושב ועוסק בתורה מאלף עולות שעתידי שלמה בנדן להקריב לפני ע"ג המזבחה", והוא נאמר על יום השבת. וע"ע שבט מוסר פרק נא, ז).

"דברות קודש" פרשת וארא תשנ"ד

נסתלק בכ"ב מרחשוון שנת תרפ"ז

אלא מה דאמר וכו'! אלא מה שאמר להם, הוא כמו שכתוב 'ידבר אל בני הת' וגו'. ושואל: וכי יעלה על דעתך שאברהם רצה להקבר ביניהם בין הטמאים, או שרצונו היה להתחבר עמם, עד שאמר להם 'תנו לי אהוות קבר עמכם'. אלא בחכמה עשה.

וילפינן אורח ארעא וכו'! ואנו למדים דרך ארץ, ממה שעשה אברהם, כי משום שתשוקתו ורצונו היה באותה המערה, אע"פ שעפרון היה שם, לא רצה לבקש ממנו מיד, ולגלות לו את הרצון שהיה לו במערה, ושאל תחילה מה שלא צריך לו ולאחרים, ולא לעפרון, אלא שאמר לבני הת 'תנו לי אהוות קבר עמכם' וגו'.

כיון דאמרו ליה וכו'! כיון שבני הת אמרו לו בפני עפרון 'שמענו אדני נשיא אלקים אתה בתוכנו' וגו'. מה כתוב 'ועפרון יושב בתוך בני הת', ישב כתוב - ביד קמוצה, כי לא כתוב עם נקודות, ואפשר לנקדו עם קמץ, שזה יורה שעוד בתחילת הדיבורים שאמר אברהם כבר היה שם עפרון.

כדון אמר וכו'! אז אמר 'שמעוני ופגעו לי בעפרון בן צוחר' וגו', ואם תאמרו משום שכבודי מרובה מכבודכם אני עושה זה, לבקש מערת המכפלה מעפרון, כי איני הפיץ בכם. לא כן, 'בתוככם' שאמר 'יתננה לי בתוככם' וגו' כדי להקבר בתוככם כונתי, כי אני הפיץ בכם, ואני עושה זאת כדי שלא להפרד מכם.

פירוש הסולם פרשת חיי שרה מעיפים פה-צד

רבי יהודה אמר וכו'! רבי יהודה אמר; אברהם היה יודע סימן באותה המערה - היינו מערת המכפלה, ולבו ורצונו שם היה. משום כי מקודם לכן נכנס שם וראה את אדם והיה צפונים שם. ושואל: ומאין היה יודע שהם היו - שהרי לא הכירם קודם? ומשיב: אלא ראה צורתו של אדם, ונסתכל בה, ונפתח לו שם פתח אחד של גן עדן, והביין, כי צורה ההיא של אדם עומדת אצלו, כי הביין, שמתוך שהיה בחייו בגן עדן, זכה להקבר לאחר פטירתו בפתחו של גן עדן.

ותא חזי כל מאן וכו'! ובוא וראה כל מי שמסתכל בצורתו של אדם לא ימלט לעולם ממותה, אלא מוכרח למות תיכף, כי בשעה שאדם מסתלק מן העולם הוא רואה את אדם הראשון, ובאותו זמן מת. אבל אברהם נסתכל בו, וראה צורתו, ונתקיים. וראה אור מאיר בתוך המערה ונר אחד דולק, אז חמד אברהם מקום ההוא למשכנו, ולבו ורצונו היה תמיד במערה.

ת"ח השתא וכו'! בוא וראה, בחכמה עשה אברהם עתה, בשעה שביקש קבר לשרה, כי כשבקש, לא בקש מיד באותה שעה המערה, ולא אמר שרוצה להפרד מהם אלא שאמר 'תנו לי אהוות קבר עמכם ואקברה מתי מלפני', ולא הזכיר לא את עפרון ולא את המערה, ואם תאמר, שעפרון לא היה שם, אינו כן, אלא היה שם שכתוב 'ועפרון יושב בתוך בני הת' ואף על פי כן, לא אמר לו אברהם באותה שעה מאומה.

"האיש הזה" - הסביר רבי ישראל - "שבור היה עד מאוד. צרות רבות תכפו ובאו עליו בזו אחר זו, ונפשו היתה מרה עליו ביותר.

אז עשיתי חשבון עם עצמי: לשלם את חובותיו של האיש, הרי איני יכול; גם את שאר צרותיו ובעיותיו איני יכול לפתור, ואם כן איפוא - חשבתי לעצמי - הבה אשמה את לבו, אשווה עמו בענינים שונים מדברי העולם, ובכך אגמול עמו חסד.

בעקבות שיחה שכזו הצלחתי להסיח את דעתי מדאגותיו הרבות, בהן הוא שקוע."

"במקרים אלו" - סיים רבי ישראל - "אין טעם לשווחה עם האדם בעניני יראה ומוסר, כי אז בנוסף לדאגותיו הגשמייות עלולות להתוסף לו גם דאגות רוחניות, ובנקל עלול הוא להתיאש לגמרי, חס ושלום."

מובא ב"מעשי רבותינו - אהבת חסד"

ממעט בדבורו היה הגאון הצדיק רבי ישראל סלנטר זצ"ל, נדיר היה לשמוע אותו משוחח בדברי חולין. שיחותיו היו אך ורק בנושאי תורה או מוסר, ובכך שימש מופת לתלמידיו.

"כוח הדיבור" - אמר רבי ישראל - "ניתן במתנה לאדם, ועליו להשתמש בו אך ורק למטרות נשגבות ונעלות."

פעם אחת שינה רבי ישראל ממנהגו. אחד מתלמידיו שחלף לידו, שמע אותו משוחח עם אדם אחד בנושאים שאינם נושאי לימוד או מוסר.

התפלא התלמיד עד מאוד, וביותר גברה פליאתו, כאשר הכיר בפני רבי ישראל, כאילו נעימה עליו השיחה, וכאילו הוא מתאמץ לעורר גם את איש שיהו ליהנות מהדיבורים.

הבין התלמיד, שודאי יש לרבו טעם ומטרה בשיחה זו. הוא המתין לשעת כושר, בה יוכל לשאול את רבו לפשר הדבר.

ובינתיים ממשך רבי ישראל לגלגל בשיחת חולין זו, וכלל אינו ממרה, הוא כלל אינו אף להזדרז לתלמודו.

מפעם לפעם בוחן היה רבי ישראל את פני האיש שממולו לראות האם גם הוא נהנה, כאשר אך ראה את פניו עצובות או מודאגות, היה רבי ישראל מגביר את שטף שיחתו.

לכסוף, לאחר מספר שעות, נפרדו השנים זה מזה בשמחה ובהביבות, כאשר רבי ישראל מאחל לו ברכות נאמנות.

התלמיד - אשר עמד מרחוק, והתבונן במתרחש - היה מאמין ותמה: מאמין ברבו, ואינו מהרהר אחריו. בודאי - אומר הוא ללבו - לא היו אלו דברי חולין סתם; ותמה ומצפה היה להבין את פשר הדברים.

מתוך רצון להבין פנה התלמיד אל רבו הנערץ ושאלו אודות השיחה, שהיתה לו עם אותו האיש.

רבי ישראל שמח על השאלה. הוא מצא גם הפעם הזדמנות ללמד את תלמידיו פרק בהלכות חסד.

הוא כלל לא הקפיד על שאלת התלמיד. הוא ידע והכיר באותו תלמיד, שכל כונתו היא אך ורק ללמוד ממנו ארחות חיים, וכי שאלתו אינה נובעת מסקרנות בעלמא.

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' שמואל חנוך

בן הרה"ח ר' אריה חיים ליברמן ז"ל
נלב"ע כ"ח מרחשון התשס"ב
תנצב"ה

המעונינים לקבל את העלון
מידי שבוע במייל יפנו אל הכתובת
ashlag@neto.n

שביל למועד

שאלות בחומש - פרשת השבוע - עם רש"י

- א. מנין למדים שכל המעמיד בן צדיק, כאילו לא מת? (א) "ותלד שרה לאברהם בן זקוניו". (ב) "כי ביצחק יקרא לך זרע". (ג) "למען הביא על אברהם...". (ד) "והתברכו בורעך".
- ב. מהיכן למדים שאין מסרבים לגדול? (א) "ונשאתי לכל המקום בעבורם". (ב) "נשאתי פניך גם לדבר הזה". (ג) "ויאמר לא". (ד) "זירפא אלקים את אבימלך".

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן כ"ב

- ג. מדוע בימי שני והמישי בתפלת שחרית, מרבים בתחנונים לאחר אמירת תחנון?
(א) כיון שהם ימי רצון. (ב) כיון שמשעה עלה למרום כדי לקבל את הלוהות השניות ביום חמישי וירד ביום שני. (ג) ב' התשובות נכונות.
- ד. האם מותר לדבר שיחת חולין (סתם דיבורים) בין שמונה עשרה לתחנון?
(א) טוב להמיר. (ב) מותר. (ג) אסור. (ד) מחלוקת.

יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים	סעיפים
שבת	כב חשון	בהר	יז-כ	נב-סב
א'	כג חשון	בהר	כ-כד	סג-עד
ב'	כד חשון	בהר	כה-כט	עה-פה
ג'	כה חשון	בהקתי	א-ד	א-יג
ד'	כו חשון	בהקתי	ה-ט	יד-כד
ה'	כז חשון	בהקתי	יב-יז	כה-לה
ו'	כח חשון	בהקתי	יח-יז	לט-נא
שבת	כט חשון	בהקתי	יז-כ	נב-סא